Article in Punjab (PDF format):

http://www.gnosticgospel.co.uk/pdbook.pdf
http://www.gnosticgospel.co.uk/sikhism.htm

My Lectures are FREE.

ਵਿਸਾਖੀ

ਸ਼ਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖਲੋਇ॥
ਕੂੜੁ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੋ॥

ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਫਸਲਾਂ ਵੱਢ ਕੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਭੰਗੜੇ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਫਸਲ ਨੂੰ ਦਾਤੀ ਪਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪਾਈਆਂ। ਇਹ ਫਸਲ ਪਹਿਲੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬੀਜੀ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪੰਜ ਸੱਤਿਗੁਰੂਆਂ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਹਨ ਦੂਜੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ, ਤੀਸਰੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ, ਚੌਥੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਜਵੇਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਖਰੀ ਪਾਣੀ (ਪੈਗ਼ਾਮ, ਸੰਦੇਸ਼) ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਫਸਲ ਨੂੰ ਪਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ "ਨਾਮ" ਦਾ ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡਾ (ਤੇਗ਼) ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਵਾਹ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਫਿਲਾਇਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਦੂਸਰੇ ਪੰਥ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਐਦਾਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਤੀਸਰਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੰਥ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪੰਥਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਪੰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ’ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤਾ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਤੀਸਰਾ

ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਪਹਿਲੇ ਹਿੰਦੂ ਪੰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪੰਥਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਖੇਤੀ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਛੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਛੇ ਗੁਰ, ਛੇ ਘਰ ਛੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੌਂਹ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਚਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਦੇ ਨਾਂ ’ਤੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ’ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਪਖੰਡੀ ਹੈ।

ਸੱਤਿ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰਾਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ:-

ਸੱਤਿ ਪੁਰਖ ਜਿਨ ਜਾਣਿਆ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ॥

ਸਾਰੇ ਭਗਤ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ’ਤੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹਨ। ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ “ਕ੍ਰਾਈਸਟ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੂਸਰੇ ਅਨਾਉਂਟਿੱਡ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨ। ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਵਿਬ ਸਾਈਟ ’ਤੇ ਆਰਟੀਕਲ ਪੜ੍ਹੋ।

http://www.gnosticgospel.co.uk/sikhism.htm

ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਿਉਂ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਪੰਥ ਸਿੱਖ ਸਜਾਇਆ ਸੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਤੀਸਰਾ ਖਾਲਸਾ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ਕਿਉਂ ਸਜਾਏ ਸਨ?

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੁਗ਼ਲ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚੇਲੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚੇਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ, "ਇੰਸ਼ ਮੁੱਲਾਂ", ਚੰਦ ਤੇ ਤਾਰੇ ਦਾ ਨਕਲੀ ਇਸਲਾਮ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਮੁਹੰਮੱਦੀਏ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਦ ਕਿ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਅੱਲ੍ਹਾ, ਸੂਰਜ, ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਉਹਦੇ ਵਿਚ। ਹੁਣ ਅੱਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵਿਚ ਮੰਦੀਆਂ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਹੰਮੱਦੀਆਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮੰਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਮਕਾਰੀਆਂ ਹੀ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੁਹੰਮੱਦੀਏ ਤਾਂ ਨਕਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੱਕਾਰੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਉਭਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰਾਂ ਸ਼ੋਰਾਂ 'ਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਅਸਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਾਂ ਇਕ ਬੜਾ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਜਾਂ ਮੋਮ ਦਿਲ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਕ ਝੂਠਾ ਅਤੇ ਲੁਟੇਰਾ। ਏਦਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ "ਤੁਰਕੂ" ਕਿਹਾ।

ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ (ਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਨੀਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੌਨ ਦਿ ਬਾਪਟਿਸਟ ਦੇ ਵੀ ਪਾਏ ਹੁੰਦੇ ਸਨ; ਇਸ ਦਾ ਚੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ) ਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ॥

ਸਾਰੇ ਪਠਾਣ ਤੁਰਕੂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਅਤੇ ਲੁੱਟ ਮਾਰ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹੀ ਤੁਰਕੂ ਸਨ।

ਹੁਣ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸਾਦੇ ਸਾਫ ਦਿਲ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਅਰੋੜੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਬੜੇ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਰਾਨ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਲਾਲਚੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਅਰੋੜਿਆਂ

ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਖੱਤਰੀ ਜਾਂ ਅਰੋੜਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਸੀ ਬਲਕਿ ਹਿੰਦੂ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਈਰਾਨੀਆਂ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਇਕ ਕੌਮ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਲਫਜ਼ ਇਕ ਚੋਰ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਲਾਲਚੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੂੰ “ਕਰਾੜ” ਕਹਿ ਕੇ ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਇਕ ਨੰਬਰ ’ਤੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਭਗਤ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਜੱਟ ਦਾ ਲਫਜ਼ ਇਕ ਮੂਰਖ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਅਰੋੜੇ ਲਾਲਚੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਵਿਚ “ਕਰਾੜ” ਕਹਿ ਕੇ ਸੱਦਿਆ ਅਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਜੱਟ ਕਹਿ ਕੇ ਸੱਦਿਆ। ਪਰ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਸਾਰੇ ਖੱਤਰੀ ਲਾਲਚੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਰੇ ਜੱਟ ਮੂਰਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਠੀਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸੱਤਿਜੁਗ ਵਿਚ ਆਮ ਲੋਕ ਭਗਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਦੁਆਪਰ ਵਿਚ ਮੂਰਖ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਆਮ ਲੋਕ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਲਾਲਚੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਯੁੱਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਬੇਈਮਾਨ ਲੋਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਯਾਦਵ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਹਨ ਇਹ ਦੁਆਪਰ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਮੂਰਖ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਇਹ ਭਗਤ ਅਤੇ ਕਾਬਲੇ ਇਤਬਾਰ ਲੋਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਯੁਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਵਤਾਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਜੁਗ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਅਵਤਾਰ “ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ” ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਪਾਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ (ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਨੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਝਾੜੂ ਅਤੇ ਪੋਚਾ ਫੇਰਿਆ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵੀ ਭਰਿਆ ਸੀ) ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੀ ਥਾਂ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਜੀਜੱਜ਼ ਦਾ ਦੋਬਾਰਾ ਆਉਣਾ

ਵੀ ਹੈ। "ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ" ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸਨ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਨਾਂ "ਗੋਬਿੰਦਾ" ਸੀ) ਦੀ ਥਾਂ ਆਏ ਸਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਤੀਸਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੁਰੂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਇਕੋ ਹੀ ਯੁਗ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਹੀ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਆਏ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ।

ਇਹ ਖੱਤਰੀ ਲੋਕ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਲਮ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਹਾਵਤ ਹੈ:-

ਪੁੱਤ ਜੰਮਣ ਖਤਰਾਣੀਆਂ; ਕੋਈ ਕੋਈ ਬਾਹਮਣੀਆਂ।

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਵੇਦ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਪੰਡਿਤ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾਲੂ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਕ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਮਾਹਰ ਬੇਦੀ ਖੱਤਰੀ ਸੀ, ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਹੰਕਾਰੀ ਖੱਤਰੀ ਨੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਭੱਟੀ ਜੱਟ ਨੇ ਪਰਤੱਖ ਦੇਖ ਕੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਤਪਾ ਸੱਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਾਂ ਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ "ਬੁਲਾਰ", ਭਾਵ ਕਿ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਅਕਲ ਦਾ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿਆਣਾ ਸੀ। ਇੰਜ ਹੀ ਚਿਤੌੜ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨਾਂ ਦੀ "ਝਾਲੀ ਬਾਈ" ਨੇ ਭਗਤ ਰਵ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਏਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਔਰਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ

ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੀਰੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਜਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਇਸ ਲਈ ਬਦਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਉਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਜਾਤ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਰੂਹ ਦੀ ਜਾਤ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਪਛਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਜਿਸਮ ਦੀ ਜਾਤ ਜਨਮ ਨਾਲ ਅਤੇ ਰੂਹ ਦੀ ਜਾਤ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਆਦਮੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਚਿਰ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਜਾਤੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਖ਼ਾਲਸੇ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਲਈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਇਕ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਾਣਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸੱਭੋ ਏਕ ਪਛਾਣ ਬੋ।

ਹੁਣ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁੰਡੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਪੱਕਾ ਮਨਮੁਖ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਪੱਕਾ ਬੇਮੁਖ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪੱਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਨ। ਹੁਣ ਮਨਮੁਖ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪੈਸਾ ਹੀ ਪੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਾਈ ਭੈਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਨੇ ਪਿਓ ਦੀ ਵੀ ਲਾਹ ਪਾਹ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਉਹ ਦੋ ਮੂਰਖ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲਿਆਇਆ ਪਰ ਜਿਸ ’ਤੇ ਹੋਵੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੱਥ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਮਾਰੇ ਕੌਣ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਮਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਉਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਹੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦਾ। ਕਈ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸੱਤਿ ਛਾਪਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ

ਮਾਖਿਉਂ ਮਿੱਠਾ ਕੂੜ ਛਾਪ ਕੇ ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਖ਼ੂਬ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਵੀ ਗੁਆ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਨੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਾਓ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਮਨਮੁਖ ਹਰਾਮੀ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਸੀ ਪਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਿਰਵੈਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ 'ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬਤ ਕਾ ਭਲਾ' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਬਲਕਿ ਭਲਾ ਹੀ ਭਲਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਇਸ ਸਿਫ਼ਤ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਖ਼ੂਬ ਲਾਭ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਗਹਿਣੇ ਵੇਚ ਕੇ ਲੰਗਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਸੰਗਤਾਂ ਤੋਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਬਾਈ ਮੰਜੀਆਂ ਡਾਹ ਕੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਸੋਢੀ ਮਨਮੁਖ ਹਰਾਮੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕੋਈ ਕੌੜਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੋਲਿਆ।

ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੜਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੱਤਿ ਹੀ ਕਿਹਾ "ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਅੰਦਰ ਸੜੀਏ"। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਪੰਡਿਤ ਠੱਗ ਤਾਂ ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੱਗਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਠੱਗ ਮਾਖਿਉਂ ਮਿੱਠਾ ਕੂੜ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਝੂਠ ਦਾ ਪਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੋਲ ਕੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ੂਬ ਠੱਗਣਗੇ। 'ਕੂੜ ਡੋਬੇ ਪੂਰ' ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਪੂਰ ਡੁੱਬਦੇ ਦੇਖ ਵੀ ਲਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ੧੯੪੭ ਵਿਚ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਵੇਲੇ ਦੇਖੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ੧੯੮੪ ਵਿਚ ਦੇਖੇ ਜਦੋਂ ਨਕਲੀ ਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਖੋਤੇ ਸਿੱਖ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਦੇਖੋਗੇ ਵੀ।

ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਕ ਨਿਚੋੜ ਝਲਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਦਰਜਿਆਂ ਦੀ ਝਲਕੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਤਾਂ ਲਵ ਅਤੇ ਕੁੱਸ਼ ਦੀ ਖੱਤਰੀ ਔਲਾਦ ਹੀ ਸਨ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਖੱਤਰੀ ਆਲਮ ਸਨ ਉਹ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿਚ ਜਾ ਵੱਸੇ ਸਨ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਸਾਰਸੁਤ ਐਨੇ ਆਲਮ ਸਨ ਕਿ ਸਾਰਸੁਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਖੱਤਰੀ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸਾਰਸੁੱਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਆਲਮ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਮੋਨੇ ਖੱਤਰੀ ਐਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੋਨੇ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਸਨ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜੱਟਾ ਜੁਟ (ਦਾੜ੍ਹੀ ਪਗੜੀ ਵਾਲੇ ਭਾਪੇ) ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੱਤਰੀ ਜਿਹੜੇ ਮੁਹੰਮੱਦੀਏ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਦ ਵਿਚ ਸ਼ੇਖ ਤੇ ਮਸਜਿਦਾਂ ਵਿਚ ਮੁੱਲਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਉਸਤਾਦ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਜਦੋਂ ਮੁਹੰਮੱਦੀਏ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੇਖ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਵਾਰਦਾਤਾਂ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸਾਰਸੁੱਤਾਂ ਨੇ ਛੇਵੇਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਵੀ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਅੱਜ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਰਤਾਜ ਚੋਟੀ ਦੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਰਾਨ, ਰੂਸ ਆਦਿ ਦੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਮੁੱਲਾਂ (ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਅਕਸਾ ਸ਼ੈਤਾਨ) ਬਣ ਕੇ ਇਕੋ ਹੀ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਖ਼ੂਨ ਖ਼ਰਾਬਾ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੱਤਰੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਕੌਮ ਦੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘਟ ਦੁਖੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਦੂਸਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ, ਖਾਸ ਕਰ ਜੱਟਾਂ, ਨੂੰ ਖ਼ੂਬ ਤੰਗ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਜੱਟਾਂ, ਗੁਜਰਾਂ, ਤਰਖਾਣਾਂ, ਲੁਹਾਰਾਂ, ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਬਦਲੇ ਲੈਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿਚ ਅਮਨ ਚੈਨ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਹੁਣ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦੁਰ ਜੀ ਦੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫਲ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਵਡੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ!!!!!!!

ਪੰਜਾਬ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਵਿਚ ਪਾੜ ਪਾ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਹੀ ਫਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਇਕ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਮੋਹਰੇ ਮੋਤੀ ਨਾ ਸੁੱਟੋ ਜਾਂ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿਹਾਜ ਕੇ ਕਬੀਰਾ ਗਾਂਠ ਨਾ ਖੋਲ॥
ਨਹੀਂ ਪੱਟਣ, ਨਹੀਂ ਪਾਰਖੂ, ਨਹੀਂ ਗਾਹੱਕ ਨਹੀਂ ਮੋਲ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਅਰੋੜੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਬਰਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਐਨੀ ਅੱਤ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਰ "ਪੱਟਣ" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਪਟਨਾ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਓਥੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਵੀ ਖ਼ੂਬ ਰੱਜ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਅੱਤ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆਏ ਅਤੇ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸ਼ਿਵਾਲਕ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਕਿ "ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਘਰ ਸੀ" - ਦੇਹ ਸ਼ਿਵਾ ਵਰ ਮੋਹਿ ..... - ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆ ਬਸੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਦਾ ਹੀ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਸਤੀ ਦਾ ਨਾਂ "ਅਨੰਦਪੁਰ" ਹੀ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਪਿੰਡ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਅਰੋੜੇ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਨ ਇਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੇਕਲਾਓਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਇੰਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਫੀਸਦੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ, ਕੋਈ ਡੇਢ੍ਹ ਫੀਸਦੀ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੇ, ਜੱਟਾਂ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕੋਈ ਸੱਤਰ ਫੀਸਦੀ ਅਤੇ ਚੂਹੜੇ, ਚਮਾਰਾਂ, ਤਰਖਾਣਾਂ, ਲੁਹਾਰਾਂ,

ਆਦਿ ਨੇ ਵੀ ਵੱਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਅਪਣਾਈ। ਹੁਣ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੇ ਬੇਹੱਦ ਅੱਤ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸਾਰਸੁਤ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਹਾਲੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਦਾਤਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਿਸ ’ਤੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੁਹੰਮੱਦੀਏ ਬਣਾ ਕੇ ਦੱਸਣ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਓਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮੱਕਾਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਉਹ ਮਹਾਂ ਮੱਕਾਰ ਮੁੱਲਾਂ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਉਸਤਾਦ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰਾਮਾਤੀ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੀ ਵੀ ਪਿਠ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਜਾਂ ਮਿਰਾਕਲ ਚਲਾਕਾਂ ਅਤੇ ਮੱਕਾਰਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੀਆਂ ਬਲਕਿ ਸਾਦਾ ਲੋਹ ਦਿਲ ਦੇ ਸਾਫ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ। ਜੀਸਸ ਜਾਂ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜੇਰੂਸ਼ਲਿਮ ਦੇ ਚਤਰ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਮੱਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਰਾਮਾਤ ਲਈ ਵੰਗਾਰਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੋਣਾ ਦੇ ਮੱਛੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਜੀਂਦਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੰਜੀਰਾਂ ਦਾ ਦਰਖ਼ਤ ਸੁੱਕਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਇਹੋ ਹੀ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਭੁੱਖੇ ਮਰੋਗੇ।

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਖੱਤਰੀ, ਅਰੋੜੇ, ਮੋਚੀ, ਜੁਲਾਹੇ, ਆਦਿ ਐਨੇ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ਰਮ ਹੋਏ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਕਹਾਵਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ:-

ਜਿਸ ਸੂਤ ਦਾ ਕੁਝ ਨਾ ਬਣੇ ਉਹਦਾ ਬਣੇ ਖ਼ੇਸ।
ਜਿਹਦੀ ਕੋਈ ਜਾਤ ਨਾ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ੇਖ।

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਤੇ ਹਰਾਮੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ।

ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਇਹ ਜਾਤ ਛੁਪਾਉਣੇ ਖੱਤਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਨ, ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਸ਼ੇਖ ਔਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਾ ਰੁਤਬਾ ਏਕ ਹੈ।
ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸ਼ੇਖ ਸੇ ਕਦਰੇ ਨੇਕ ਹੈ।

ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਜੁਲਾਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਕੀਹਦੇ ਤੋਂ ਘਟ ਹਾਂ:-

ਪਹਿਲੇ ਥੇ ਹਮ ਨੀਮ ਜੁਲਾਹੇ ਫਿਰ ਬਣ ਗਏ ਹਮ ਦਰਜ਼ੀ।
ਚਲਤੇ ਫਿਰਤੇ ਸੱਯਦ ਬਣ ਗਏ ਅੱਗੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ।

ਭਾਵ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਛੁਪਾਉਣ ਲਗ ਪਏ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਜਣਾਂ-ਖਣਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੇਖ ਕਹਿ ਲਾਉਣ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ੀ ਅਰਬਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜਲਦੇ ਨਾਂਵਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਛਿੱਜਰੇ ਰੱਖੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਛਾਣ ਬੀਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਾਈਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਖੱਤਰੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਝਲਕੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਲਚੀ ਕਰਾੜ ਖੱਤਰੀ ਆਦਿ ਮਹੰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ ਉਬਲਦੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਲੂਹਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਇਹ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੂਛ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ ਨਾ ਆਏ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ “ਇਕੀਜਾ” ਇਕ ਅੱਖ ਵਾਲਾ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਜੱਟ ਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੀਣੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ’ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਝਾਲ ਚੜਵ੍ਹਾ ਕੇ ਇਸ ਸਾਦਾ ਲੋਹ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ “ਹਰਿਮੰਦਰ” ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਾਂਗ ਇਕ “ਹਰੀਮੰਦਰ” ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਏਥੇ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਠੱਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਟੱਪ ਗਏ। ਭਾਵ ਕਿ ਇਹ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੇ “ਅੰਤਰ ਦਿਲ ਦੇ ਸੜੀਏ” ਕਰਾੜ ਬਣ

ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ ਬਾਈ ਸੋਢੀਆਂ ਨੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਪੇਂਡੂਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਸੀ ਓਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਏਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਲੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮਿਡਲ ਈਸਟ ਵਿਚ ਈਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜੁੱਡਾ ਇਸਕਿਰੀਓਟ ਨੂੰ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ "ਲਾਸਟ ਸੱਪਰ" 'ਤੇ ਲੱਖ ਲਾਹਨਤ ਪਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਦੀ ਰਸਮ ਵਿਚ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੈਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਇਥੋਂ ਦੌੜ ਜਾਹ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਈਸਾ ਜੀ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲਖ ਲਾਹਨਤ ਨੇ ਹੀ ਏਨਾ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੀ ਮਾਇਆ (ਭਲੌਦ ਮੋਨਏ) ਟੈਂਪਲ ਜਾ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਕਸ਼ੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਈਸਟ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਲੱਖ ਲਾਹਨਤ ਕੁਝ ਅਸਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੀ ਅਤੇ "ਲਾਤੋਂ ਕੇ ਭੂਤ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕਿਰਪਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੀ ਕਰਨੀ ਪਈ।

ਪਹਿਲੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਰਪਾਨ ਵਾਹ ਕੇ ਦੱਸੀ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਢੀਠ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਾ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਚੌਥੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਅਵਤਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਧਰਮ ਦੀ ਫੌਜ ਹੀ ਸਜਾਉਣੀ ਪਈ। ਇਸ ਤੀਸਰੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ ਹੈ।
ਹੁਣ ਪਹਿਲੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਤੀਜੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਰੰਧਾਵਾ ਜੱਟ ਜੀ ਦੇ ਵਰ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਰੂਪ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਂ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਵੀ ਜੱਟ ਯਾਦਵ ਹੀ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀਆਂ ਜੱਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਭਾਈ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਵੀਰ ਭੱਦਰ ਯਾਦਵ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਕਰਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ "ਜੱਟ", ਭਾਵ ਕਿ ਇਕ ਮਹਾਂ ਵੱਡਾ, ਦਾ ਸਰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ

ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਸੈਨਾ ਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਮੇ ਰੰਧਾਵੇ ਜੱਟ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਹਿੰਦੂ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਆਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਕੱਟੀ ਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਵੀ ਵਾਲ ਕੱਟੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਕਿਲਾਉਡ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਤੁਕਾਂ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਰਾਮ ਕਲੀ ਮਹਲਾ ਪੰਜਵੇਂ ਵਿਚ ਸਨ ਉਹ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਹੁਣ ਸਿੱਖ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਤਨ ਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮਨ ਦਾ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੋਧ ਸਿੰਘ, ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੀ ਛਾਣਬੀਣ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਸਫ਼ੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਾਫ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਂ ਰਸੌਂਤ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੦/੧੦/੧੯੬੬ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

"ਇਸ ਬੀੜ ਵਿਚ ੪੫੩ ਪੰਨੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਹਨ। ਕਈ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਉਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠ ਕੁਝ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਛੱਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਭਾਵ ੯੭੪ ਪਤ੍ਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ੫੮੬/੨=੨੯੩ ਪਤ੍ਰੇ ਖਾਲੀ ਹਨ"। ਭਾਈ ਬੰਨੂ ਮਾਂਗਟ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅੱਤ ਖਾਰੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਲਿਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ "ਨਾਮ" ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ "ਆਪਣੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ" ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮਹਾਂ ਪਖੰਡੀ ਹੈ। ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਪਖੰਡੀ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਜਿਸ

ਖੂਹ ਵਿਚ ਇਹ ਆਪ ਜਾਣਗੇ ਉਥੇ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਚੇਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਂ ਹੈ:-

ਪਵਨ ਅਰੰਭ ਸੱਤਿਗੁਰ ਮੱਤ ਵੇਲਾ॥
ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤ ਧੁਨ ਚੇਲਾ॥

ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ "ਅੰਤਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ" ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਬੋਦੀ (ਲਗਾਮ) ਫੜਾ ਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਆਪ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪਖੰਡੀਆਂ ਸਾਧ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤਾਂ ਇਕ "ਸੱਤਿਗੁਰੂ" ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ "ਗੁਰੂ"?

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ "ਹਰਿ", ਭਾਵ ਕਿ "ਪੀਰੀ", ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ "ਨਾਮ ਦਾ ਖੰਡਾ", ਤੇਗ਼, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ "ਗੋਬਿੰਦ" ਦੇ ਨਾਂ "ਮੀਰੀ" ਦੀ "ਕਿਰਪਾਨ" ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਪਾਈ ਸੀ। ਭਾਵ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੱਦੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਕੇ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ। ਏਥੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਮਾਸਟਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਪਾਨ ਗ਼ਲਤੀ ਨਾਲ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਰਪਾਨ ਗ਼ਲਤ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਲਾਹ ਕਿ ਠੀਕ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਹੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾ ਦਿਓ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਕ "ਪੀਰੀ" ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਦੂਜੀ "ਮੀਰੀ" ਦੀ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁੱਝੀ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਖੰਡਾ ਸੀ ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਕਿਰਪਾਨ ਪਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਤਾਂ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤੀ ਕਰ

ਸਕਦੇ ਸਨ? ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਇਸ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਕੋਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ" ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਝ ਪਾਏਗਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਅਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਝ ਪਾਉਣਗੇ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੈਸੇ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਯੁੱਧਾਂ ਵੇਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਏ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਇਆ ਮੰਗੀ ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ ਤੋਰ ਦੇਣਾ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ "ਉਪਕਾਰੀ" ਸੀ ਨਾ ਕਿ "ਪਰਉਪਕਾਰੀ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ "ਹਰਿ ਜਾਂ ਪੀਰੀ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਚੌਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਸਬੰਧੀ "ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ" ਵੀ ਬਣਵਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਦਰਬਾਰ ਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਨਸਾਫ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਜਿਵੇਂ "ਉਪਕਾਰ" ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਸਨ। ਹੁਣ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਸੁਣੋ।

ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਰਖ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨਾਲ ਝੜਪਾਂ ਵਿਚ ਹਾਰ ਕੇ ਬੜੇ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੌਜ ਨੇ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਰਕੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਿਕਰ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਸਾਡੀ ਸ਼ਾਮਤ ਵੀ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਦੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਹਾਕਮਾਂ ਦੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦੇ ਸਨ।

ਤਾਂ ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਧਰਮ ਯੁੱਧ ਲਈ ਹੁਣ ਤਨਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਰਗਾ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਲੀ ਖੂਨ ਪੀ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਲੋਕ ਕਾਲੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਲ ਤੀਸਰੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨੂੰ ਜਾਗ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੰਜ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ’ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਮੂਰਖ ਸਨ ਉਹ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਦੌੜ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਹੁਣ ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਧੜ ਨਾਲੋਂ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕੀਤੇ ਬਲਕਿ ਬੱਕਰੇ ਵੱਡੇ ਸਨ। ਇਹ ਗਲ ਗਲਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਐਦਾਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਖ਼ੁਫ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੁੱਖੋਂ ਸਤ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਨਾਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕੂੜ। ਸਿਰ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਲਾਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਛਿੱਟਾ "ਸਤਿਨਾਮ" ਕਹਿ ਕੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਨੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਮਰੇ ਕਬੂਤਰ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੁਨੀਆਵੀ ਤਨਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਦੀ ਜਾਤ ਅਤੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਆਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਮਰਨ ਤੇ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਵੀ ਜਾਤਾਂ ਜਾਂ ਮੁਲਕਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰਿ ਇਕ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਦਾਂ ਦਾ ਪਿਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਿਵੇਂ ਦੇ ਹੀ ਕਾਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖ਼ਾਲਸੇ, ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੀ ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਜੀ ਦਾ ਮੂਰਖ ਚਾਲੀ

ਮੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤ ਪਾਉਣ ਅਨੁਸਾਰ, "ਮੁਕਤ ਦਾਨ" ਵੀ ਪਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਲ ਇਕੀਜੇ ਅਤੇ ਛੱਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਬਣ ਕੇ ਆਦਮੀ ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਫੌਜ ਨੂੰ **"ਸਿੰਘ" ਕਹਿ ਕੇ ਸੱਦਿਆ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ "ਮਹਾਂ ਦੇਵਨ, ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਨ ਜਾਂ ਹੋਲੀ ਸਪਿਰਿਟ"** ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਵੀ **"ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ"** ਸੀ। ਇਹੋ ਹੀ ਮਾਤ ਪਿੱਤਾ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਰੀਅਮ ਤਾਂ ਇਕ ਜ਼ਰੀਆ (Medium) "ਔਰਤ" ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ "ਨਾਮ" ਨੇ "ਈਸਾ" ਨਾਂ ਦਾ ਜਿਸਮ ਇਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਜਿਹੜਾ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਂ ਤੇ ਉਲਟ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਔਲਾਦ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਨ ਵਿਚ ਬਗ਼ੈਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਕੀਤੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇੰਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

ਪਾਣੀ "ਸਤਲੁਜ" ਦਰਿਆ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ "ਸੱਤਿ, ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡੇ, ਤੇਗ਼, ਦੀ ਲਾਜ", ਕਿਰਪਾਨ ਨਾਲ ਰੱਖਣਗੇ, ☬, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਬਾਟੇ (ਸਰੀਰ) ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਾਂਗ ਲੜਨਗੇ ਨਾ ਕਿ ਤਨਖ਼ਾਹੀਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਫੌਜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਵੀ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਭਾੜੇ ਦੇ ਟੱਟੂ ਪਠਾਣਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਪਠਾਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ "ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਜੀ" ਨੂੰ ਮੰਗ ਮੰਗਣ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਗੀ ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਮੰਗ "ਕੰਘਾ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਤ" ਮੰਗੀ। ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬੜੇ "ਸੱਤਿ ਮਾਨ" ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਏਨਾ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ

ਜਾਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਿਗਡਾਲਨ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਧੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸੁਕਾਏ ਸਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਨਾਂ ਦਾ "ਬੁੱਧੂ" ਸੀ ਪਰ ਅਕਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਹੀ ਵੱਡਾ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਐਦਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਮੰਗ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਹੀ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ "ਲੋਹ ਗੜ੍ਹ" ਕਿਲੇ ਦੇ ਫੌਜੀ ਵੀ ਲੋਹੇ ਵਾਂਗ ਪੱਕੇ ਲੜਾਕੇ ਫੌਜੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਮਾਤਾ "ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ" ਜੀ ਨੇ ਪਤਾਸੇ ਪਾ ਕੇ ਇਸ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਐਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਸੱਤੇ (ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਓ ਸੱਤਿ ਹੈ) ਪਿਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ "ਅਗੇਪ (ੳਗਅਪੲ)" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ "ਸੁਰਤੀ" ਹੀ "ਸਾਹਿਬ" ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾਈ ਲੱਗ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਨੂੰ "ਹੋਲੀ ਸਪਿਰਿਟ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਗਾਡ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਹੋਲੀ ਸਪਿਰਿਟ ਮਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ (ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਦੀ ਸਰਤਾਜ, ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਉਥੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਰੂਪ, ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਨ।

ਜਬ ਲੱਗ ਖਾਲਸਾ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ॥
ਤਬ ਲੱਗ ਤੇਜ ਦੀਉ ਮੈਂ ਸਾਰਾ॥
ਜਬ ਇਹ ਗਹਿ ਬਿਪਰੱਣ ਕੀ ਰੀਤ॥
ਮੈਂ ਨਾ ਕਰੂੰ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ॥

ਹੁਣ ਪੰਜ ਕਿਉਂ ਚੁਣੇ ਸਨ? ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਪੰਜ ਚੋਰ ਹਨ: ਕਾਮ (ਸਰੀਰ ਸਬੰਧੀ), ਕਰੋਧ (ਹਉਮੈਂ ਸਬੰਧੀ), ਲੋਭ (ਮਨ ਸਬੰਧੀ), ਮੋਹ (ਬੁੱਧੀ ਸਬੰਧੀ) ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ (ਗਿਆਨ ਸਬੰਧੀ)। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ

’ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਇਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਹੀ ਫਿਰ ਮਨ ਪਵਿੱਤਰ ਜਾਂ “ਖਾਲਸ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਜੌਨ ੪ ਵਿਚ ਇਕ ਸੱਮੇਰੀਟਨ ਔਰਤ ਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਈਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਖੂਹ ’ਤੇ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀਆਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬੜੀ ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਆਵੇਗਾ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਅਤੇ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਪੰਜ ਖਸਮ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਤੇਰੇ ਖਸਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵਸ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨ ਦੀ “ਖਾਲਸ” ਸੀ। ਹੁਣ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਿਤਾਬੀ ਕੀੜੇ (ਅਗਿਆਨੀ) ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਕ “ਕੰਜਰੀ” ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਰੂਸ ਦੇ ਇਕ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਦੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨੀਰੋ ਨੇ ਇਸ ਭਗਤਣ ਨੂੰ ਕਿਸ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਉਹੀ ਦੂਜੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੇ ਲੋਕ ਭਰਤੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਮਨ ਦੇ ਸਾਫ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਹੀ “ਖਾਲਸ” ਆਦਮੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਦਿਲੋਂ ਲਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਜਾਂ ਸੈਨਾ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ “ਖਾਲਸਾ” ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਦੇ ਬਾਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ “ਸਿੰਘ” ਜਾਂ ਸ਼ੇਰ ਸੱਦਿਆ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਜਾਤ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ “ਜਨਮ” ਸਬੰਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣਨ ਬਾਦ ਇਹ ਜਾਤ “ਕਰਮ” ਸਬੰਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਿਚ “ਮਾਣਸ ਕੀ ਜਾਤ ਇਕ” ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਤ ਦਾ ਜੱਟ, ਤਰਖਾਣ, ਲੁਹਾਰ, ਚਮਿਆਰ, ਮੁਗ਼ਲ, ਪਠਾਣ, ਆਦਿ ਹੋਵੇ।

ਹੁਣ ਮੂਰਖ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਸਿਆਣੇ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ “ਸੌ ਸਿਆਣਿਆਂ ਇਕ ਮੱਤ ਮੂਰਖ ਆਪੋ ਆਪਣੀ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਰਾਏ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ

ਇਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸੁਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਖਾਲਸਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਹੈ ''ਸਰਦਾਰ ਜੀ''। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਚੌਧਰੀ, ਲਾਲਾ, ਰਾਜਾ, ਪਰਜਾਪਤ, ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਸਬੰਧੀ ਖਿਤਾਬ ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਫਿਰ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਸਾਫ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ''ਸੱਤਿਗੁਰੂ''
ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਲੋਕ ਰਿਸ਼ਵਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਬਾਣੀ ਹੈ:-

ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੇ ਕਪੜੈ ਤਾਂ ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤੁ॥
ਜੇ ਰਤੁ ਪੀਵਹਿ ਮਾਣਸਾ ਤਿਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲੁ ਚੀਤੁ॥

ਇਹਨਾਂ ਰਿਸ਼ਵਤਖ਼ੋਰਾਂ ''ਮਨ ਦੇ ਹਰਾਮੀਆਂ'' ਦੇ ਦਿਲ ਸਾਫ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਾਮ ਵੱਸੇ। ਐਦਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਗੰਦੇ ਹਰਾਮੀ ਆਦਮੀ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਪਰ ਇਹ
ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ।
ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਸਭ ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦੇ ''ਅੰਤਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ'' ਦੀ ''ਵਾਹ ਵਾਹ ਵਾਹ'' ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਆਪਣੇ ''ਅੰਤਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ'' ਨੂੰ ''ਵਾਹਿਗੁਰੂ'' ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ''ਅੰਤਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ'' ਦੇ ਭਾਣੇ ਚੱਲਣ ਕਰਕੇ ਖਾਲਸਾ ਨਾ ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ''ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ; ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ'' ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ।
ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਭਗਤ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਾਵ ਕਿ ਪਿਓ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਪੰਥ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਪੇਸ਼

ਕਰਕੇ ਆਪ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਵਾਂਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਕੇ ਇਕ "ਸਿੰਘ" ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ
ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਤੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿ ਪਿਓ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕ-ਮਿੱਕ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ
ਕਰਨ।
ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਰੰਗ ਅਸਮਾਨੀ ਨੀਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਰੰਗ ਵੀ ਨੀਲਾ ਹੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਫੌਜ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬਾਣਾ ਵੀ ਨੀਲੇ ਹੀ ਰੰਗ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਤਖ਼ਤਾਂ 'ਤੇ ਝੰਡਾ ਵੀ ਨੀਲੇ ਹੀ ਰੰਗ ਦਾ ਝੁਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਸਬੰਧ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ
ਹੀ ਛਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਔਰਤਾਂ (ਸ਼ਕਤੀ - ਮਾਈ ਭਾਗੋ) ਨੂੰ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਇਨਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਘਰ ਦੀ ਪੱਤ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਔਰਤ 'ਤੇ। ਇਸ ਲਈ ਗ਼ੈਰਤ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ, ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ, ਨੇ ਹੀ ਘਰਾਂ ਦੀ ਪੱਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ ਬਣ ਕੇ ਲੜਨਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-
ਦੇਹ ਸ਼ਿਵਾ ਵਰ ਮੋਹੇ ....
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਤਪੱਸਿਆ ਅਸਥਾਨ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਦਾ ਮੁੱਢ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਖੱਲ ਦਾ ਬਾਣਾ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਸਬੰਧੀ ਅਸਥਾਨ "ਹੇਮ ਕੁੰਡ" ਹੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਪੰਜਾਂ ਚੋਰਾਂ, "ਤੁਰਕੂਆਂ" ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਖਣਾ
ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਇਹਨਾਂ ਤੁਰਕੂਆਂ ਦੀ ਦਰੁਸਤੀ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੇ।
੧. ਕੰਘਾ:- ਜਿਵੇਂ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ ਇਕ ਖ਼ੂਬਸੂਰਤ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਕੰਘਾ ਫੇਰ ਕੇ

ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਖ਼ਾਲਸੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਜਤੀ ਸਰੀਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਘੇ ਫੇਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਕਾਮੀ ਜਾਂ ਲੁੱਚਾ ਬਦਮਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰੀ ਵੀ ਲਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਖ਼ਾਲਸੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਣ
ਦੇ ਬਾਦ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਕੰਘਾ ਫੇਰ ਕੇ "ਜਤੀ" ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ "ਕਾਮ" ਜਾਂ
ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਹੈ।

੨. ਕੱਛਾ:- ਕੱਛਾ ਜਤੀ ਲੋਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਤੀਸਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ "ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੁਰੂ" ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਰੀਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਤੀਆਂ ਕਰਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਤੀ ਅਤੇ ਸਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ।

ਤੇਰੇ ਪੂਜਣ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਵਨ ਮਨ ਮੰਦਰ (ਹਰਿਮੰਦਰ) ਆਲੀਸ਼ਾਨ

ਸਰੀਰ ਦੀ "ਹਉਮੈਂ" ਵੀ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ ਨਾ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ਕਰੋਧੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਖੋਰ ਲੜਾਕਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕੱਛੇ ਜਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ "ਕਰੋਧ" ਜਾਂ ਹਉਮੈਂ ਨਾਲ ਹੈ।

੩. ਕਿਰਪਾਨ:- ਹੁਣ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ "ਮਨ" ਜਾਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁਸਤੀਆਂ ਅਤੇ ਚਲਾਕੀਆਂ ਨਾਲ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਠੱਗਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮਨ ਦੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ "ਤੁਰਕੂ" ਵੀ ਆਖੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਜਾਗੇ ਮਨ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

ਕਬੀਰ ਮਨ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਚਾਹੇ ਜਹਾਂ ਲਗਾਏ॥

ਕੈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਵਿਸ਼ੈ ਕਮਾਏ॥ ਹੁਣ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਨੇ ਮਨ ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲਾ ਦਿੱਤਾ
ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਿਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਬੇਸ਼ਰਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਸੀ ਉਹ ਤਾਂ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਈ

ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਲਾਤੋਂ ਕੇ ਭੂਤ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਨਾ ਮੰਨਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਹੀ ਇਲਾਜ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ "ਕਿਰਪਾਨ"। ਇਸ ਲਈ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀਆਂ ਲਈ "ਕਿਰਪਾਨ" ਹੀ ਦਾਰੂ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲੋਭੀ ਮਹੰਤ ਉਬਲਦੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਤਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਇਕ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਇਕੀਜਾ ਅਤੇ ਇਕ ਅੱਖੋਂ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਰਾਜੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਵੇਲੇ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਸਾੜੇ ਗਏ ਲੋਭੀ ਮਹੰਤਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਟੱਪੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਸੋਨਾ ਲਗਵਾ ਕੇ ਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਾਂਗ "ਹਰੀਮੰਦਰ" ਹੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਬਲਕਿ ਇਕ ਚੋਰਾਂ ਅਤੇ ਠੱਗਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਏਥੇ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗੀ ਭਾਈ ਮਣਸਾ ਜੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ ਅਤੇ

ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਦੀ ਮਾਇਆ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਭਾਵ ਕਿ ਲੋਭੀ ਸੰਤ, ਮਹੰਤ, ਗ੍ਰੰਥੀ, ਆਦਿ ਤਾਂ ਸਾੜਨੇ ਹੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹਰਿ ਜਾਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਤ ਜਾਂ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਏਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਵਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ "ਮੂਰਖਤਾਈ" ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਾਰ "ਸੁਰਤੀ" ਵਿਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤੀਜਾ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਨਸਾਫ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਲੜਾਈ ਦਾ ਸ਼ਸਤਰ "ਕਿਰਪਾਨ" ਸੱਤ ਦੀ ਆਨ, ☬, ਰੱਖਣ ਲਈ "ਲੋਭ" ਸਬੰਧੀ ਹੈ।

੪. ਕੇਸ:- ਕੇਸ, ਦਾੜ੍ਹੀ, ਮੁੱਛ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਗੜੀ ਹਿੰਦੂ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੀਸਰੇ "ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ" ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੈ। "ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ" ਵਰਨ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ, ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਆਸੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਾਂ ਵਰਨ ਦੇ

ਲੋਕ ਕਿੱਦਾਂ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿਚ ਸਿਆਸਤ ਦਾ ਕੰਮ ਚਲਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ‘‘ਭਾਖਿਆ’’ ਬਦਲ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਈਮਾਨਦਾਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਲਾਲਚੀ ‘‘ਕਰਾੜ’’ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਲੋਕ

ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ, ‘‘ਪਰਉਪਕਾਰੀ’’ ਰਾਜ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਪਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲਾਲਚ ਜਾਂ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਵ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ‘‘ਦੁਬਿਧਾ’’ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਦਾ ‘‘ਮੋਹ’’ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਖਾਲਸਾ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਆਸਤ ਜਾਂ ਰਾਜ ਵਿਚ ਕਿਲੇ ਜਾਂ ਗੜ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ

ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦਾ ਨਾਂ ‘‘ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ’’ ਹੈ।

ਖ਼ਾਲਸੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕੇ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਾਲਸਾ ਏਦਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛ ਬਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ:-

ਜਿਹਦੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਮੁੱਛ; ਉਹ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਲੁੱਚ

ਇਸ ਲਈ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ

ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰਤ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬੇਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਬੇਗੈਰਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛ ਮੁੰਨ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਲੱਖ ਲਾਹਨਤ ਨਾ ਪਾ ਸਕੇ। ਭਾਵ ਕਿ:-

ਸਾਬਤ ਸੂਰੱਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਭੰਨੇ ਬੇਈਮਾਨ।

ਇਸ ਲਈ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ‘‘ਮੋਹ’’ ਨਾਲ ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੱਖ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਆਪਣੀ ਢੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ

ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ। ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਨਸਾਨ ਇਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ "ਹਰਾਮੀ" ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਵੀ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸਬੰਧ "ਮੋਹ" ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਖਾਲਸਾ

ਇਨਸਾਫ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਪੱਖ ਨਾ ਕਰੇ।

੫. ਕੜਾ:- ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੜਾ ਧਾਗੇ ਦੀ ਰੱਖੜੀ ਦਾ ਪਿਓ ਹੈ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਫੌਜੀ ਤਨਖ਼ਾਹੀਏ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੜਨ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਧਾਗੇ ਦੀ ਰੱਖੜੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਫੌਜੀ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਧਾਗਾ ਆਪੇ ਹੀ ਘਸ ਕੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ "ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ" ਅਬਾਦੀ ਦੇ ਸ਼ਾਹ "ਬਾਦਸ਼ਾਹ" ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਦੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਫੌਜੀ ਆਪਣੇ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ "ਸੱਚੇ ਪਿਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਘਰਾਂ ਸੱਚੇ ਤਖਤਾਂ" 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਕੇ ਆਦਮੀ ਆਪਣਿਆਂ ਨਿੱਜੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਬਲਕਿ ਪੰਥ ਦੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕੰਮ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਮੁਤਾਬਿਕ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਕਾਮੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਵੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਵੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਾੜੇ ਦੇ ਟੱਟੂ, ਤਨਖ਼ਾਹੀਏ, ਬਣ ਕੇ।

ਇਸ ਲਈ "ਕੜਾ" ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਣ ਦਾ ਗਾਨਾ ਹੈ "ਹੰਕਾਰ" ਸਬੰਧੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੀਸਰੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਘਰ ਸੱਚੇ ਤਖਤ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਸਿੱਖ

ਪੰਥ ਦੇ ਘਰ ਗੁਰਦਵਾਰੇ, ਇਸ ਲਈ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣਾ

ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਤੀਸਰੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਤੀਸਰੀ ਖ਼ਾਲਸਾ ਜਮਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ਦੂਸਰੀ ਸਿੱਖ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ?
ਇਸੇ ਹੀ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਇਕ ਕੌਤਕ ਖੇਡਿਆ। ਇਕ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਖੱਲ ਪਾ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਗਧਾ ਹਿਣਕਿਆ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਨੇ ਇਸ ਕੌਤਕ ਦਾ ਭਾਵ ਪੁੱਛਿਆ। ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਐਸਾ ਆਏਗਾ ਜਦ ਖਾਲਸਾ ਮਲੇਛ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਪਰ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ ਗਧਿਆਂ ਵਾਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਤੀਸਰੇ ਪੰਥ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੂਜੇ ਪੰਥ ਦੇ ਘਰਾਂ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਾਲੇ ਜੈਕਾਰੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਇਹ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਮਨ੍ਹਾ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ "ਨਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਗਾਨਾ" ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕੀ ਕੰਮ? ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਆਰਟੀਕਲ ਪੜ੍ਹੋ।
ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗਧਾ ਇਸ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਅਨੁਸਾਰ:-
ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਰ ਅਸਲ ਖਰ ਜੇ ਬਿਣ ਗੁਣ ਗਰਬ ਕਰੰਤ॥ ਆਦਮੀ ਬਗ਼ੈਰ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਫੁੰਡਿਆਂ ਫਿਰੇ ਉਹ ਇਕ ਗਧਿਆਂ ਦਾ ਸਰਤਾਜ
"ਅਸਲ ਖਰ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਜੀਹਦਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਹੀ ਓਸੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੱਗਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਤਾਂ ਸਭ ਦਰਵਾਜੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਭਾਵ ਕਿ "ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ"। ਇਹ ਹਾਲਤ ਕਿ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣਾ, ਸ਼ਸਤਰ ਆਦਿ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ
ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੁਨਿਆਵੀ ਖਾਲਿਸਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਹਨ।

ਕਬੀਰਾ ਤੇਰੀ ਝੌਂਪੜੀ ਗਲ ਕਟਿਆਂ ਦੇ ਪਾਸ॥
ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਭਰੇਗਾ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਭਏ ਉਦਾਸ॥
ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸਿਰੇ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੀ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਪੁੜਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਪਿਸਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਲਈ ਕਾਂਸ਼ੀ ਭੇਜਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਖ਼ਾਲਸੇ (ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਸਾਲਟ ਆਫ ਦਿ ਅਰਥ) ਆਪਣੇ ਨੀਲੇ ਬਾਣੇ ਵਿਚ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਜਾਤ ਪੁੱਛੀ ਤਾਂ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਧੂਆਂ ਵਾਲੇ ਭਗਵੇਂ ਕਪੜੇ ਪਵਾ ਕੇ ਘੱਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਜਾਤਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।
ਇਹ ਜਦੋਂ ਵੇਦ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਭਗਵੇਂ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚਿੱਟੇ ਕਪੜੇ ਪਵਾਏ ਕਿ ਇਹ ਸਾਫ ਦਿਲ ਖ਼ਾਲਸੇ ਹੁਣ "ਨਿਰਮਲ" ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ "ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ" ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪਿਛੋਂ "ਸਿੰਘ" ਹਟਾ ਕੇ "ਦਾਸ" ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਲਈ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਉਥੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਪੈਰ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਹੀ ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ ਪਿਆ ਸੀ।
ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਕ ਅੱਖੋਂ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੱਟ ਰਾਜੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਨੂੰ ਖੂਬ ਲੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਬਣਾਇਆ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਕਿ ਅੱਜ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਪਿਓਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਲਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਜਾਰੀ

ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਹੁਣ ਇਹ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਅਕਲ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਇਹ
ਇਕ ਸਾਦਾ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਕੋਈ ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੀਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਗਿੱਲਾਂ, ਨਿੱਝਰਾਂ, ਆਦਿ ਦੇ ਘਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਗੋਤ ਸਬੰਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਬਦ ਔਰਤ ਜਾਂ ਕੰਜਰੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਘੁੰਮੀ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਘਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਓ ਦਾ ਨਾ ਪਤਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗੋਤ ਪਿੰਡ (ਮਾਂ) ਦੇ ਨਾਂ ’ਤੇ ਵੱਜਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪਿੰਡ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਤ ਪਿਓ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਤ ਜਾਂ ਗੋਤ ਦੇ ਹੋਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਹੀ ਲਈ ਇਕ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਹੁਣ ਇਹ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ ਗੋਤ ਦੀ ਥਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਤਾਂ ਬਾਹਲ਼ੇ ਹੀ ਫੁੰਡੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੂੰਦਿਆਂ ਵੀ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਬੜੀ ਹਉਮੈਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-
ਹਉਮੈਂ ਵਿਚ ਜਾਤੀ ਜਿੰਸੀ ਖੋਈ॥
ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਅਕਲ ਹੋਵੇਗੀ? ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕ ਮੋਹਰੀ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਭੂਤਨੇ ਚੇਲੇ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹੀ ਭੂਤ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਾਸ਼ ਕਰਨਗੇ:-
ਚਿਤ ਵਿਤ ਰਹੀਉ ਠੱਗੋਰ; ਨਾਨਕ ਫਾਂਸੀ ਗਲ ਪੜੀ॥ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਹਉਮੈਂ ਵਾਲੇ
ਗ੍ਰਿਹਿਸਤੀ ਕਿਰਪਾਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ’ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿ ਨਾਮ ਦਾ ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡਾ, ਤੇਗ਼, ਵਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਛਕਾਇਆ ਅਤੇ ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਛਕਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਤੀਵੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੀ ਮਾਂ "ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ" ਨੂੰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਛਕਾਉਣਾ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਛਕਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਦੀ "ਪੱਤ" ਆਦਮੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਹੀ ਲੜਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਣੇਸ਼ ਦੇਵਤਾ ਦੀ

ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਕਰੌਂਦੀ ਹੈ?

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੱਤ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਫੌਜ "ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ" ਵੀ ਘਰਾਂ ਦੀ ਪੱਤ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਮੂਰਖ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਕਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਮਾਈ ਭਾਗੋ (ਸ਼ਕਤੀ) ਲੜੀ ਸੀ।

ਹੁਣ ਚੌਂਹ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ ਹੈ:- ਚੌਂਹ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਚਾਰ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਅਤੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਅਮਨ ਚੈਨ ਰਹੇ ਭਾਵ "ਆਕੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਏ"। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਖਾਲਸਾ ਇਨਸਾਫ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ:- ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਆਕੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਏ॥

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਚਾਰ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਹਨ:-

੧. ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ:- ਇਹ ਸੂਦਰ ਵਰਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਲਈ ਹੈ। ਏਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਬੜੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ਹੀ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਹੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਵੈਰਾਗੀ ਨੇ ਏਥੇ ਆਪਣੀ ਪੈੜ ਜਮਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਏਦਾਂ ਦੇ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਲਈ ਏਥੇ ਇਕ ਸੱਚਾ ਤਖ਼ਤ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ "ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ" ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਕ ਅਫਸਰ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨੌਕਰ ਅੱਗਿਓਂ "ਹਜ਼ੂਰ ਆਇਆ" ਕਹਿ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ

ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਏਥੇ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਲਾਲਚੀ ਆਦਮੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਠੱਗਣ ਨਾ।
ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਲੇ ਭਾਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਰਾਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ‘‘ਅਬਚਲ ਨਗਰ’’ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤਖਤ ‘‘ਸੂਦਰ ਵਰਨ’’ ਸਬੰਧੀ ਹੈ।
੨. ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ:- ਪੱਟਣ ਮੰਡੀ ਨੂੰ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸੇ ਲਈ ਹੀ ਛੇਵੇਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼
ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਏਥੇ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਡੀ ਮੰਡੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਹੀ ਵੈਸ਼ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਾਉਣ ਲਈ ਸੱਚਾ ਤਖ਼ਤ ‘‘ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ’’ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ‘‘ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ’’ ‘‘ਵੈਸ਼ ਵਰਨ’’ ਸਬੰਧੀ ਹੈ।
੩. ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ:- ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ‘‘ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ’’ ਸਬੰਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਜਾਂ ਪੁਲਿਟੀਕਲ ਹੈੱਡ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਾਲਕ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਲੋਕ ਆ ਕੇ ਹਮਲੇ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਿਵਾਲਕ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ ਸਬੰਧੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਗੜ੍ਹ ਬਣਾਉਣਾ ਠੀਕ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਬਾਹਰਲੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਦਰੁਸਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ ਵਿਚ ਕੇਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਰੱਖਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ੌਜਾਂ ਦੇ ਲੜਨ ਲਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ਦਾ
ਨਾਂ ‘‘ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ’’ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਮਤ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਹਨ ਭਾਵ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ
ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦਮਈ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਬਸਤੀ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ‘‘ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ’’ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕਵੀ ਹੁੰਦੇ

ਹਨ ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਢਾਡੀ ਬਹਾਦਰ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦਾ ਜੱਸ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਏਥੇ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚੀ ਜਥੇਦਾਰ ਆਮਦਨ ਵਾਲੇ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਹੀ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤਾਂ 'ਤੇ ਨੀਲਾ ਝੰਡਾ ਝੁਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਦੇ ਉਪਰ ਖੰਡੇ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਨਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ☬, ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਰਾਂ ਦਾ ਝੰਡਾ ਖ਼ੂਨ ਰੰਗਾ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਝੰਡਾ ਕੇਸਰੀ ਮਿੱਟੀ ਰੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਉਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮੂਰਤੀ ਭੇਂਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਭੇਂਟ, ਕਿਉਂਕਿ ਏਥੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤਾਂ 'ਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਸ਼ਸਤਰ ਭੇਂਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

੪. ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ:- ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ "ਭਗਤਣ (ਸਿੱਖਾਂ) ਅਤੇ ਸੰਤਣ (ਨਿਰਮਲਿਆਂ)" ਦੇ ਲਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੱਚਾ ਤਖ਼ਤ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਚੌਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ "ਹਰਿ" ਦੇ ਨਾਂ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਚੌਥੇ ਪਦ ਜਾਂ ਪੰਥ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਏਥੇ ਧਾਰਮਿਕ ਮਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਥੇ ਦਾ ਹੀ ਜਥੇਦਾਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਕੇ "ਸ਼ਬਦ ਭੇਂਟ" ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵੰਡਦਾ ਹੈ।

ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਦੁੱਧ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਵੀ ਚਿੱਟੇ ਹੀ ਕਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡਾ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲੋਹੇ ਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਵੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਸਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਖੰਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਚੌਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਘਰ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੰਦਰ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ

ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੱਸੋ ਕਿ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਡਿਓੜੀ ਮੋਹਰੇ ਨੇਜ਼ੇ ਵਾਲਾ ਸੰਤਰੀ ਕਿਉਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਹਰਿਮੰਦਰ ਤਾਂ ਇਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹਰੀਮੰਦਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਠੱਗਾਂ ਦੇ ਮਾਲ ਮਤੇ ਲਈ ਵੀ ਸੰਤਰੀ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ!!!

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮੁਗ਼ਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ

ਦੇ ਪਟੇ ਨੂੰ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਸਿੱਖ ਲਿਆਉਣਗੇ ਉਹੀ ਪੱਕੇਗਾ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ’ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ “ਗੋਬਿੰਦ” ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਪਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ “ਉਪਕਾਰੀ” ਬੁਨਿਆਦ ’ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ “ਪਰਉਪਕਾਰੀ” ਤੀਸਰਾ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ’ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਥਾਨ ਭਗਤਣ (ਸਿੱਖਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ਅਤੇ ਸੰਤਣ (ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਏਥੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਥੇ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਏਥੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ

ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਏਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ ’ਤੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜੈਕਾਰਾ “ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ” ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੋਰ

ਆਰਟੀਕਲ ਪੜ੍ਹੋ।
੫. ਤਖ਼ਤ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ:- ਇਹ "ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ "ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਮਨ ਦੇ ਕਾਣੇ ਮੱਕਾਰ ਤੁਰਕੂ ਹਰਾਮੀ" ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਨੂਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ ਹੈ:-
ਹੁਣ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕ ਹਿੰਦੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਛੁਪਾਉਂਦਾ। ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣਗੇ? ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿੱਖ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਬਲਕਿ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ
ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੂ ਵੀ ਬੋਦੀ ਜਨੇਊ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਬਲਕਿ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ "ਹੋਂਦ" ਭਾਵ ਕਿ ਆਪਣੀ
ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਬਾਸੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਨਜਾਣ ਆਦਮੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ "ਹੋਂਦ" ਪੁੱਛਣ
ਲਈ ਸਵਾਲ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ "ਆਪ ਕੌਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਤਾਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ "ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਬਾਸੀ" ਦਸ ਕੇ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਲਾਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਜੱਟ ਜਾਂ ਚੂਹੜਾ, ਆਦਿ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਇਕ "ਹਰਾਮੀ" ਆਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਛੁਪਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ
"ਹਰਾਮੀ" ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ "ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਰਾਮੀ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਖੱਤਰੀ ਅਰੋੜੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਇਰਾਨ ਆਦਿ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ
ਨੂੰ ਲੁੱਟਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮੱਦੀਏ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ "ਸ਼ੇਖ" ਕਹਿਲਾਉਣਾ

ਲੱਗੇ।
ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਬਾਸੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਸਾਰਸੁਤ, ਗੌੜ, ਆਦਿ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਹੀ ਜਾਤ ਬਣਾ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:-
ਬਾਹਮਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਨਮ ਮੱਤ ਖੋਇ॥
ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪ ਵੀ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾ ਲੈਣਗੇ? ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਭੁੱਲ ਭੁਲਾ ਗਏ ਪਰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਤਾਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ
ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਤ ਛਪਵਾ ਕੇ "ਹਰਾਮੀ" ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਹਰਾਮੀਆਂ ਵਾਂਗ ਬੱਚੇ, ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵੇਲੇ ਇਹਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਹਰਾਮੀਆਂ ਨੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਵੀ ਚੁੱਕਣਗੇ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਿੱਖ, ਹਿੰਦੂ, ਆਦਿ ਜਾਤਾਂ ਜਾਂ ਕੌਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਬਲਕਿ ਇਹ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਜਮਾਤਾਂ/ਮਿਲਤਾਂ ਜਾਂ ਪੰਥ/ਸਮਾਜ ਹਨ। ਕੌਮਾਂ, ਕਬੀਲੇ ਜਾਂ ਜਾਤਾਂ ਆਦਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਾਤ ਨਾਲ ਆਦਮੀ "ਇਨਸਾਨ" ਜਾਂ "ਸ਼ਿਵ" ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ "ਇਨਸਾਨੀਅਤ" ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਤ ਜਾਂ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਮੈਂ ਇੰਜ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
੧੯੪੭ ਦੀ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਧੰਨੂਆਣਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਹੈ, ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਸਾਡੀ ਰਖਵਾਲੀ ਲਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਨਮਕ ਹਰਾਮੀ ਮਰਾਸੀ ਨੇ ਲਾਗਦੇ ਅਰਾਈਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਨਕੋਦਰ ਜਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਧਰੰਗ ਦੇ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲਿਆ ਪਰ ਹਮਲਾ

ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਨੇ ਓਸੇ ਮਰਾਸੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਏ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ
ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸਨ ਪਰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਨਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਵਿਚ ਲਾਹ ਕੇ ਮਾਸਟਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਆਪਣੀ ਬੜੀ ਆਕੜ ਵਿਚ ਮੰਜੇ ’ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਮੰਜੇ ’ਤੇ ਜਾ ਬੈਠੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੁਰਾ ਮਨਾਇਆ ਪਰ ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਵੇਲੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲਾਲੇ ਲੀਡਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਸ਼ ਪਾੜਨੀਆਂ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ “ਦੇਸ” ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਦੁਆਬੇ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖ, ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਆਦਿ ਰੂਹਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਜਿਸਮ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਮਿੱਲਤ, ਸਮਾਜ ਜਾਂ ਪੰਥ ਰੂਹ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜੱਟ, ਖੱਤਰੀ, ਅਰਾਈਂ, ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਜਾਂ ਕਬੀਲੇ ਜਿਸਮ ਜਾਂ ਤਨ ਦੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅੱਜ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਇਕ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਅਰਾਈਂ, ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਜੱਟਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ’ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਤਬਾਦਲਾ ਅਬਾਦੀ ਰੋਕਣ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਅਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਜੱਟ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਇਮਦਾਦ ਹੋ ਸਕੇ ਕਰੋ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਭਾਵ ਕਿ ਅਰਾਈਂ ਆਏ ਸਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਕੇ ਅਤੇ ਗਏ ਇਕ ਵੱਡੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਕੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾ ਲਖ ਬੇਤਾਲ॥
ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ॥

ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਪਹਾੜ ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਖ਼ਤ, ਮਕਾਨ, ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਘਾਹ ਦੇ ਤਿਨਕੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ

ਕੂੜ ਦੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਇਕ "ਸੱਤਿ ਦਾ ਤਿਨਕਾ" ਵੀ ਰੋਕ ਸਕੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਾੜ ਹੈ ਮਜ਼ੂਬੀ ਜਨੂਨੀਆਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸਿੱਖ ਪੰਥ, ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਮੁਲਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਖਾਲਿਸਤਾਨ ਵਰਗੇ ਮੁਲਕ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਜ਼ਮੂਨ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ "ਹੱਜ" ਵਾਲਾ ਆਰਟੀਕਲ ਪੜ੍ਹੋ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ "ਕਾਬਾ" ਸ਼ਿਵ, ਆਦਮ, ਜਾਂ ਮਹਾਦੇਵ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਨਾਂ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਘਰ! ਹੱਜ ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਦੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ੧੨ ਤੋਂ ੧੬ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਲਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਤੀਜੇ ਪਦ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਜਾਂ ਔਰਤਾਂ ਲਈ? ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਇਕ ਲੁੱਟਣ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹੋਰ ਅਸਥਾਨ ਹਨ।

ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਜੱਟ, ਲੋਹਾਰ, ਤਰਖਾਣ, ਚੂਹੜੇ, ਚਮਿਆਰ, ਖੱਤਰੀ, ਅਰੋੜਾ ਆਦਿ ਤੋਂ
ਆਪਣੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਹਿੰਦੂ, ਸਿੱਖ, ਆਦਿ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ
ਸਬੰਧ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਓਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇ ਕੇ
ਖ਼ੁਦ ਆਪੇ ਹੀ "ਹਰਾਮੀ" ਜਨੂਨੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਖਤਰਨਾਕ ਅੱਲ ਜਮਾਰ
ਅੱਲ ਅਕਸਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਪਿਓ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਮੁਲਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਅਫ਼ਗਾਨ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਾਂ, ਮੁਲਕ, ਪਾਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਓ, ਕੌਮ, ਰਾਖੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਅਰਾਈਆਂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਜੱਟ ਪਿਓ ਨੇ ਲਾਜ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ "ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨ" ਦੇ ਲੋਕ ਪਿਓ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ੂਬੀ ਜਨੂਨੀ ਹਰਾਮੀ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਕ ਨਵਾਂ ਪੰਜਵਾਂ "ਕੂੜ" ਸਬੰਧੀ ਤਖ਼ਤ "ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ" ਨਾਮ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ "ਸਿੱਖ ਕੌਮ" ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਕ "ਖਾਲਿਸਤਾਨ" ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ:- ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖ਼ਾਲਸੇ ਵੀ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਕਿਸਮਾਂ, ਬੇਮੁਖ (ਰੱਜੋ), ਮਨਮੁਖ (ਤੱਮੋ) ਅਤੇ ਗੁਰਮੁਖ (ਸਤੋ), ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ ਹੈ:- ੧. ਬੇਮੁਖ ਖਾਲਸਾ:- ਇਹ ਸਨ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ "ਰੱਜੋ" ਗੁਣ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਭੁੱਖੇ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ
ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਤੀ ਵਾਲੀ ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਜੀ ਨੇ ਲੱਖ ਲਾਹਨਤ ਪਾਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਕਮਾ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਜੱਟਾਂ ਨੇ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਗ਼ਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਸਾਥ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਉੱਤਰਨ 'ਤ ਮੁਆਫ਼ੀ ਕਮਾ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਜੱਟ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ੪੦ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਂਗ ਮਨਮੁਖ ਮੀਣਿਆਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਦੱਸੋ ਭਲਾ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ (ਪਟੇ) ਦਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾਲ ਕੀ ਮੇਲ? ਇਸ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਮਹੰਤ ਨਰਾਇਣ ਦਾਸ ਦੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਜੱਟਾਂ ਦੇ ਜਥੇ ਮਾਰੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਚੌਧਰ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ। ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-
ਦਦੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਊ ਕਿਸੈ ਦੋਸੁ ਕਰੰਮਾ ਆਪਣਿਆ॥
ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ਦੋਸੁ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ॥
੨. ਮਨਮੁਖ ਖਾਲਸਾ:- ਇਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ "ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ" ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਬੜਾ ਹੀ ਚੁਸਤ ਅਤੇ ਚਤਰ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ "ਤੱਮੋ" ਗੁਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਨੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਭੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਵੈਰਾਗੀ ਦੇ ਵਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਦੇ ਮਹੰਤ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਲੰਘ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਦੂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪਲੰਘ ਉਲਟਾ

ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੂਬ ਹੱਸੀ ਅਤੇ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪਲੰਘ 'ਤੇ ਲਮੇ੍ ਪੈ ਗਏ ਅਤੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਕਰਿਆਂ ਨੂੰ ਝਟਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਜੋਰ ਲਾਇਆ ਪਰ ਹਾਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਇਕ

ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ, "ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਮਨ ਦਾ ਕਾਣਾ ਰਾਜਾ" ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈਆਂ ਸਾਧੂਆਂ ਤੋਂ ਇਲਮ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਿੱਖ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੋਹਰੇ ਆ

ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜੀ ਤੁਹਾਡਾ "ਬੰਦਾ" ਹਾਂ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਮਨਮੁਖ ਮੌਕਾ ਸ਼ਨਾਖ਼ਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਮੌਕੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਬਦਲ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਥੇ ਉਸਤਾਦ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਬੰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰ ਨਾ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ?

ਹੁਣ ਮਨਮੁਖ ਆਪਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿਚ "ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੂਛ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਦੇ ਬਾਦ ਇਸ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਸਨ:-

੧. ਨਾ ਤੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ "ਕੜਾ" ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਹੋ ਕੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਣ ਦਾ ਗਾਨਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਕੇ ਇਸ ਫੌਜ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਹੋ ਗਏ ਜਾਂ ਆਪਣਾ "ਸੀਸ" ਦੇ

ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਭਾਈ ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਲਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਠਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪ ਵੀ "ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ" ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਸਿਆ ਹੈ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ।

੨. ਨਾ ਰਾਜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕਪੂਰਥਲੇ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਤੱਤ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਹਨਾਂ

ਨੇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਲਾਲ ਜਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸਾਡੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਭਾਵ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਖਾਲਿਸਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਖ਼ਾਲਸੇ ਦਾ “ਪਰਉਪਕਾਰੀ” ਰਾਜ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ’ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਵਾਂਗ ਜਿਸਮਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ’ਤੇ।

੩. ਨਾ ਹੀ “ਗੁਰੂ” ਬਣ ਕੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਿੱਛੇ ਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਲੁੱਟਣਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਬਾਬੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਆਪ ਨਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤਕ ਬੰਦੇ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਨਿਭਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੱਥ ਇਹਦੇ ਉਪਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਜਿੱਤਾਂ
ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ।

ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੋ ਗਏ ਨੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਮਾਨ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ “ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੂਛ” ਵਾਲੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਫਿਰ ਫੜ ਲਈਆਂ। ਏਥੇ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਿੱਦਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉਸਤਾਦਾਂ ਤੋਂ ਇਲਮ ਸਿੱਖ ਕੇ
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪ ਬਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸੇ ਹੀ ਨੇ ਕਿਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦੋ ਪਠਾਣ ਵੀ ਘੱਲੇ ਹੋਣ?

ਕਿਉਂਕਿ ਮਨਮੁਖ ਅਤੇ ਸੱਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਲਈ ਮਨਮੁਖ ਦਾ ਕਦੀ ਵੀ ਇਤਬਾਰ ਨਾ ਕਰੋ।

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵਸਾਹ ਨਾ ਕੀ ਜੇ॥ ਜੇ ਕੋ ਪਾਰ ਵਸਾਏ॥

ਫਿਰ ਇਹ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਾ ਰਹੀ।

ਹੁਣ ਤੱਤ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਲੱਛਣ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੇਮੁਖ ਮੂਰਖ “ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ ਬਾਂਦਰੀ ਅਤੇ ਸੋਟੇ

ਖਾਣ ਨੂੰ ਰਿੱਛ’’ ਅਖਾਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਮਨ ਮੁਖੀ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ
ਚੇਲੇ ਹੀ ਬਣੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰੇ ਸਨ। ਇਸ ਨੇ ਤੱਤ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਖਾਲਸਾ ਮਨਮੁਖ ਦਾ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

੩. ਗੁਰਮੁਖ ਖਾਲਸਾ:- ਇਹ ਖ਼ਾਲਸੇ ਪੰਥ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ’ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ‘‘ਸਤੋ’’ ਗੁਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਅਹਿਮਦ ਸ਼ਾਹ ਅਬਦਾਲੀ ਤੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਪਤ ਬਚਾਈ ਸੀ।

ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਬੰਦਈ ਖ਼ਾਲਸੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਜਨੂਨੀਆਂ ਨੇ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਿਵਾਲੇ
ਫਾਂਸੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਇਹ ਖੱਤਰੀ ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ:-

ਖੱਤਰੀ ਪੁੱਤਰਿੰਗ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿੱਤਰਿੰਗ।
ਮਿੱਤਰਿੰਗ ਹੀ ਮਿੱਤਰਿੰਗ ਦਗ਼ਾ ਦਿਤਰਿੰਗ।

ਹੁਣ ਖੱਤਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਇਕੋ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਨਾਂ ਸਨ, ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁੱਧੂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਵੀ ਤਿੰਨ ਵਿਆਹ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨਾਤਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦੀ "ਮਾਂ" ਦੇ ਨਾਂ ’ਤ ਕੁਆਰਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕਾਫ਼ੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ’ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਜ਼ਮੂਨ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੂਰਾ ਸੱਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਸਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਜਪੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ॥

ਸੱਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਤਤੁ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਗੂੰਗੈ ਗੁੜੁ ਖਾਇਆ ਪੂਛੇ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ॥
ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥
ਸ਼ਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥
ਬਿਨੁ ਸੱਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਬੁਝਹੁ ਕਰਿ ਵਿਚਾਰੁ॥
ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸੱਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ॥
ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ‘‘ਨਚੋੜ’’ ਜਾਂ ‘‘ਕੱਖ’’
ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ‘‘ਲੱਖ’’ ਲੈਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਲੈਕਚਰ ਸੁਣੋ!!!!

ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਜੀਓ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮੇਰਾ।